

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/16/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5416010168
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5416010168.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Milana Repáňa a Mgr. Miroslava Mazúcha na neverejnom zasadnutí konanom 30. marca 2017 prejednal sťažnosti okresného prokurátora a obvineného Q. C. proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 9T/49/2016 z 3.1.2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. z r u š u j e uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 9T/49/2016-118 z 3.1.2017 a okresnému súdu u k l a d á , aby vo veci znovu konal a rozhodol.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 331 ods. 1 písm. b), ods. 2 Tr. por. odmietol návrh dohody o vine a treste uzavretej 24.10.2016 medzi obvineným Q. C. a prokurátorom Okresnej prokuratúry Dolný Kubín.

Obvinený v rámci dohody uznal vinu zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť 10.8.2015. Podľa § 212 ods. 3, § 36 písm. l), § 37 písm. m), 38 ods. 2, 42 ods. 1 Tr. zák. súhlasil s uložením súhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 9 mesiacov nepodmienečne, so zaradením na jeho výkon podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, za súčasného zrušenia podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. výroku o treste z rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2T/25/2015 z 11.2.2016, právoplatného 14.4.2016, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov nepodmienečne, so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj všetkých výrokov na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okresný súd návrh dohody o vine a treste odmietol v podstate z dôvodu, že navrhnutý druh a výmera trestu sú v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona upravujúcimi ukládanie súhrnného trestu, pretože neboli splnené zákonom určené podmienky pre uloženie takéhoto trestu vo vzťahu k veci sp.zn. 2T/25/2015. Stíhaný skutok v tejto prejednávanej veci mal byť spáchaný až 10.8.2015, t.j. po 29.6.2015, kedy bol obvinenému do vlastných rúk s účinkami vyhláseného rozsudku doručený trestný rozkaz vo veci sp.zn. 2T/25/2015. Súbeh medzi činmi z prejednávanej veci a veci Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 2T/25/2015 bol prerušený dňa 29.6.2015 doručením trestného rozkazu obvinenému aj napriek tomu, že voči doručenému trestnému rozkazu obvinený podal odpor a vo veci sa ďalej konalo. Do úvahy tak prichádzalo uloženie samostatného trestu odňatia slobody a nie súhrnného. Prvostupňový súd bez bližšieho odôvodnenia poukázal na rozhodnutia R 42/1980, judikát a rozhodnutie NS ČR Rt 13/2002 a 3Tz 43/2000.

Druhým dôvodom odmietnutia bola podľa okresného súdu neodôvodnene použitá poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. - priznanie a úprimná ľútosť vo výroku o treste. Obvinený sa pred vyšetrovateľom k spáchaniu činu nepriznal a odmietol uznať svoju vinu. Voči uzneseniu o vznesení obvinenia podal sťažnosť. Až pred prokurátorom v rámci konania o dohode o vine a treste sa priznal a zároveň formálne vyslovil ľútosť nad svojím konaním. Takéto priznanie preto nemôže byť automaticky

posudzované ako poľahčujúca okolnosť, ale len vtedy, ak ku priznaniu pristúpi vyjadrenie úprimnej ľútosti nad vlastným protiprávnym konaním.

Proti uzneseniu okresného súdu podali sťažnosť prokurátor i obvinený.

Prokurátor v sťažnosti uviedol, že odôvodnenie oboch dôvodov na odmietnutie uzavretej dohody o vine a treste je nepreskúmateľné a nezrozumiteľné. V oboch prípadoch absentuje akákoľvek úvaha súdu o tom, ako dospel k záverom prezentovaným v uznesení. Samotné poukázanie na rozhodnutia iných súdov, ktoré nie sú v trestnom konaní pre súd záväzné je nepostačujúce a nezákonné, lebo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Súd navyše takýmito rozhodnutiami nie je viazaný, a preto by ich nemal používať ako odôvodnenie svojho rozhodnutia, ale vlastné rozhodnutie odôvodniť svojimi úvahami a iné rozhodnutia citovať len na podporu svojich argumentov.

K argumentom súdu ohľadom prerušenia súbehu trestných činov doručením trestného rozkazu uviedol, že z povahy trestného rozkazu, ale najmä z povahy úpravy odporu a jeho účinkov vyplýva, že trestný rozkaz, ktorý bol v ďalšom priebehu konania zrušený nemá také účinky, ako sa mu snaží pripísať prvostupňový súd. Prednesením obžaloby prokurátorom na hlavnom pojednávaní v prípade, že nedôjde k späťvzatiu podaného odporu, dochádza zo zákona ku zrušeniu trestného rozkazu. Súd ďalej na takýto trestný rozkaz neprihliada, pretože jeho zrušením nastáva stav ako pri podaní obžaloby. Súd nie je viazaný ani právnou kvalifikáciou ani druhom a výmerou trestu obsiahnutom v zrušenom trestnom rozkaze. Takýto trestný rozkaz nemôže ani nadobudnúť právoplatnosť, pretože ako keby neexistoval. Z povahy ust. § 42 Tr. zák. vyplýva, že súdy majú pri ukladaní trestov dbať na to, aby bol obvinený v prípade uznania viny odsúdený za celú jeho zbiehajúcu sa trestnú činnosť. Nie je úlohou súdu hľadať spôsoby ako sa vyhnúť aplikácii tohto ustanovenia. Zároveň z tohto ustanovenia vyplýva, že sa musí jednať o právoplatný rozsudok, pretože iný ako právoplatný rozsudok nie je vykonateľný. S poukazom na uvedené bol prokurátor názoru, že aj napriek ust. § 353 ods. 8 Tr. por. má povahu odsudzujúceho rozsudku len právoplatný trestný rozkaz. Iný výklad by bol zbytočne formalistický a mohol by spôsobovať právnu neistotu z dôvodu, že by súd rozhodoval, resp. svoje rozhodnutie opieral o rozhodnutie, ktoré nenadobudlo právoplatnosť.

K poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. uviedol, že pochybnosti súdu o úprimnej ľútosti obvineného nie sú namieste. Obvinený využíval v priebehu doterajšieho konania len svoje zákonné oprávnenia. Ich využitie, aj keď smerujúce k popretiu viny, nemožno použiť v neprospech obvineného. Súd obvineného nevypočul. V priebehu konania nemal možnosť inak ako z písomných dôkazov vyvodzovať závery. Prokurátor nemal pochybnosti o úprimnej ľútosti obvineného. Závery súdu sú predčasné a nesprávne, pričom súd by mal mať dôveru k záverom prijatým orgánmi činnými v trestnom konaní. Prokurátor poukázal na iné súdne rozhodnutia podporujúce jeho argumentáciu, napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 23To/22/2016 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 1Tos/106/2016, uverejnené v časopise *Zo súdnej praxe č. 5/2016 a Právo a judikatúra č. 12/2016*. Navrhol, aby nadriadený súd napadnuté uznesenie zrušil a okresnému súdu uložil, aby znovu vo veci konal a rozhodol.

Obvinený prostredníctvom obhajkyne v písomných dôvodoch sťažnosti uviedol, že v zmysle ust. § 353 ods. 8 Tr. por. trestný rozkaz má povahu odsudzujúceho rozsudku. Účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému. Z citovaného zákonného ustanovenia a jeho právneho výkladu vyplýva, že predmetné ustanovenie je použiteľné len v prípadoch, keď trestný rozkaz nadobudne účinky odsudzujúceho rozsudku, t.j. keď je konštatované, že rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Podľa § 356 písm. a) Tr. por. trestný rozkaz sa stane právoplatným, ak nebol podaný odpor. Podľa § 355 ods. 10 Tr. por. ak bol odpor podaný v lehote a nebol vzatý späť, trestný rozkaz sa prednesením obžaloby prokurátorom na hlavnom pojednávaní ruší. Zo spisového materiálu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 2T/25/2015 vyplýva, že proti vydanému trestnému rozkazu bol podaný odpor. Trestný rozkaz bol zrušený prečítaním obžaloby na hlavnom pojednávaní a vo veci bol až 11.2.2016 vyhlásený okresným súdom odsudzujúci rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť. Obvinený sa stíhaného skutku v tejto veci dopustil 10.8.2015, t.j. pred vyhlásením odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa. V konaní o dohode o vine a treste bol preto zákonne a správne navrhnutý súhrnný trest s prihliadnutím na právoplatný rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2T/25/2015.

Ku poľahčujúcej okolnosti úprimnej ľútosti a priznania obvinený uviedol, že využitie jeho práva poprieť trestnú činnosť nemôže byť hodnotené v jeho neprospech. Po priznaní sa obvineného a jeho prejave ľútosti nie je vylúčená kumulácia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) a § 36 písm. n) Tr. zák. Subjektívne pocity sudcu prezentované v rozhodnutí nemôžu byť zákonným dôvodom na konštatovanie,

že v rámci konania o dohode o vine a treste došlo k nedôvodnému použitiu poľahčujúcej okolnosti vo výroku o treste. V zmysle zákona je priznanie a prejavená úprimná ľútosť hodnotená ako poľahčujúca okolnosť. V neprospech obvineného nemôže byť hodnotená iba preto, že k nej došlo až v priebehu prípravného konania v rámci konania o dohode o vine a treste. Obvinený ďalej poukázal na to, že podľa Trestného poriadku možno síce odmietnuť návrh dohody o vine a treste bez jeho prerokovania, ale zároveň pre takýto postup zákon stanovuje striktné dôvody, t.j. zistenie závažných porušení procesných predpisov, najmä porušenie práva na obhajobu alebo ak navrhovaná dohoda o vine a treste je zrejme neprimeraná. Ak mal v danom prípade sudca pochybnosti o úprimnom, či dobrovoľnom doznaní sa obvineného mal na verejnom zasadnutí v zmysle ust. § 333 ods. 1, ods. 3 písm. h) Tr. por. zistiť, či sa obvinený dobrovoľne priznal a úprimne prejavil svoju ľútosť. Obvinený ďalej poukázal na to, že je stíhaný pre trestnú činnosť, ktorou bola spôsobená škoda vo výške iba 81,72 Eur. Škoda bola uhradená vrátením vecí. Poškodený si v konaní neuplatňoval náhradu škody. S prihliadnutím na závažnosť konania, osobu obvineného a charakter jeho doterajších odsúdení sa navrhovaný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 mesiacov nejaví ako zrejme neprimeraný. Obvinený ďalej poukázal na to, že pri vyhotovení rozhodnutia došlo k zjavnej nesprávnosti vo výrokovej časti pri uvedení odseku 2 ust. § 331 Tr. por., pretože podľa tohto ustanovenia koná senát o zločine, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje 8 rokov. Navrhol preto, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a okresnému súdu uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Krajský súd na podklade podaných sťažností v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosti boli podané v zákonom stanovenej lehote, sú prípustné, boli podané oprávnenými osobami a sú dôvodné.

Okresný súd rozhodol podľa ust. § 331 ods. 1 písm. b), ods. 2 Tr. por. Postup okresného súdu podľa tohto procesného ustanovenia nebol správny, pretože vo veci mal rozhodovať i rozhodoval samosudca. Podľa ust. § 331 ods. 2 Tr. por. však rozhoduje senát vtedy, ak sa koná o zločine, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje 8 rokov. V tejto prejednáwanej veci tomu tak zjavne nebolo, pretože obvinený je stíhaný pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Tr. zák. s hroziacou trestnou sadzbou od 6 mesiacov do 3 rokov.

Úvahy okresného súdu, že by vo veci mal byť ukladaný samostatný a nie súhrnný trest odňatia slobody nie sú správne, lebo nezodpovedajú príslušným ustanoveniam Trestného zákona a ich výkladu.

V tejto prejednáwanej trestnej veci mal byť skutok kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Tr. zák. spáchaný 10.8.2015 predtým, ako bol 11.2.2016 vyhlásený odsudzujúci rozsudok vo veci Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 2T/25/2015. Zo spisového materiálu vyplýva, že v uvedenej veci bol vydaný trestný rozkaz a doručený obvinenému do vlastných rúk už 29.6.2015. Trestný rozkaz nenadobudol právoplatnosť, lebo obvinený voči nemu podal 3.7.2015 odpor a následne bol trestný rozkaz zrušený 8.10.2015 prednesením obžaloby prokurátorom na hlavnom pojednávaní.

Krajský súd sa nestotožňuje so závermi okresného súdu, že aj doručenie neskôr v konaní zrušeného trestného rozkazu zakladá prerušenie súbehu trestných činov s tým, že sa v podstate stotožňuje s dôvodmi uvádzanými v sťažnostiach prokurátora i obvineného.

Súbeh trestných činov je, ak ten istý páchateľ spácha dva alebo viac trestných činov pred tým, ako bol za niektorý z nich vyhlásený prvý odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa za podmienky, že v ďalšom konaní dôjde k právoplatnému odsúdeniu. Zároveň musí byť splnená podmienka, že pri takomto odsúdení neplatí fikcia neodsúdenia. Hranicou oddeľujúcou zbiehajúce sa trestné činy je vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa. Vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku po samotnom výchovnom pôsobení hlavného pojednávania má silný varovný účinok na páchateľa, lebo ten je vyhlásením a odôvodnením rozsudku varovaný aké trestnoprávne následky má jeho predchádzajúca trestná činnosť. Po tomto varovnom okamžiku sa už páchateľ páchaním ďalších trestných činov dopúšťa recidívy (nepravej, alebo pravej). Je považovaný za recidivistu. Súbeh a recidíva sa neodlišujú len v čase, kedy došlo k spáchaniu viacerých trestných činov, ale aj v spôsobe ich trestania, pri recidíve prísnejšom.

V prípade trestného rozkazu je hranicou pre súbeh trestných činov jeho doručenie obvinenému. V tomto prípade ale platí podmienka, že trestný rozkaz musí neskôr nadobudnúť právoplatnosť. Pokiaľ by sa tak

nestalo z dôvodu zrušenia trestného rozkazu, časová hranica oddeľujúca zbiehajúce sa trestné činy od iných by tu neexistovala.

Krajský súd vykladá príslušné zákonné ustanovenia takýmto spôsobom z dôvodov, že medzi procesným postupom pred vydaním, zachovaním práv obvineného na verejný súdny proces i odôvodnenie rozhodnutia a ich využitím, právnymi dôsledkami, varovnými účinkami pre páchatela spojenými s doručením trestného rozkazu obvinenému (neskôr zrušeným) a vyhlásením odsudzujúceho rozsudku sú značné rozdiely.

V zákonom taxatívne vymedzených prípadoch je trestný rozkaz vydávaný a doručovaný bez zachovania ústavných práv obvineného na verejné prerokovanie veci pred súdom a na oboznámenie sa s dôvodmi rozhodnutia (čl. 48 ods. 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR), lebo sa vydáva bez prejednaní a neobsahuje odôvodnenie. Na obvineného pri tomto procesnom postupe výchovne nepôsobí už samotný priebeh hlavného pojednávania a odôvodnenie odsudzujúceho rozhodnutia. Varovný účinok na páchatela, aké trestnoprávne následky má jeho predchádzajúca trestná činnosť, je preto nízkej intenzity. Je treba ale poznamenať, že vydanie trestného rozkazu neznamena odopretie týchto práv obvinenému v rámci celého trestného konania, lebo ich môže vždy dosiahnuť tým, že podá odpor proti doručenému rozkazu.

Naproti tomu odsudzujúci rozsudok je verejne vyhlásený po zachovaní ústavných práv obvineného na verejné prerokovanie veci pred súdom a na odôvodnenie rozhodnutia. Obvinený sa spravidla zúčastnil celého hlavného pojednávania a pri vyhlásení sú odôvodnené výroky o vine, treste, prípadne ďalšie výroky. Jeho varovanie pred páchaním ďalších trestných činov verejným vyhlásením odsudzujúceho rozsudku je preto oveľa intenzívnejšie a výchovnejšie, ako pri doručení trestného rozkazu.

Z týchto dôvodov len v prípade, keď obvinený svoje ústavné práva na verejné prerokovanie veci a odôvodnenie rozhodnutia nevyužil a trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť, nastáva podľa krajského súdu právny stav, že trestný rozkaz má povahu odsudzujúceho rozsudku a účinky spojené s vyhlásením rozsudku (napr. aj prerušenie súbehu trestných činov) nastali doručením trestného rozkazu obvinenému.

Preto je nutné z hľadiska posudzovania súbehu viacerých činov, aby doručený trestný rozkaz neskôr nadobudol právoplatnosť. Pokiaľ sa tak nestane z dôvodu zrušenia trestného rozkazu, časová hranica oddeľujúca zbiehajúce sa trestné činy od iných tu neexistuje. Doručenie trestného rozkazu, ktorý bol neskôr zrušený v priebehu trestného konania nie je pre obvineného takým intenzívnym výchovným a varovným signálom, že by bolo v zásade možné posudzovať ďalšie ním spáchané trestné činy po tomto okamihu ako nepravú, či pravú recidívu, teda prísnejšie bez prihliadnutia na zásadu výchovného pôsobenia súdneho konania a využitie ústavných práv obvineného na verejné prerokovanie veci a odôvodnenie rozhodnutia.

Trestný rozkaz vo veci okresného súdu sp. zn. 2T/25/2015 nenadobudol právoplatnosť. Jeho doručenie obvinenému preto nemožno považovať za časovú hranicu oddeľujúcu zbiehajúcu sa trestnú činnosť.

Sú aj ďalšie rozdiely medzi vyhlásením odsudzujúceho rozsudku a doručením trestného rozkazu obvinenému.

Trestný rozkaz sa po podaní odporu ruší priamo zo zákona prednesením obžaloby prokurátorom na hlavnom pojednávaní. V prípade, že trestný rozkaz bol zrušený samosudca v ďalšom konaní postupuje, ako keby nebol vydaný, teda ako keby neexistoval. Pri prejednaní veci na hlavnom pojednávaní nie je viazaný právnou kvalifikáciou, ani druhom a výmerou trestu obsiahnutými v zrušenom trestnom rozkaze. Právna kvalifikácia stíhaného skutku i trest môžu byť prísnejšie aj vtedy, ak odpor podal iba obvinený (neplatí zákaz *reformatio in peius*). Odpor sa podáva len voči trestnému rozkazu, nie proti jeho jednotlivým výrokom, s výnimkou odporu poškodeného voči výroku o náhrade škody.

Naproti tomu oprávnené subjekty môžu podávať opravný prostriedok proti rozsudku v prospech aj v neprospech obvineného v zásade proti ktorémukoľvek výroku. Odsudzujúci rozsudok možno zrušiť len na základe podaného opravného prostriedku rozhodnutím súdu. Verejné vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku viaže na seba právne účinky, ktoré trvajú počas celého trestného konania. Ak bol proti odsudzujúcemu rozsudku podaný riadny alebo mimoriadny opravný prostriedok len v prospech obvineného nemôže v ďalšom konaní byť rozsudok, prípadne trest zmenený v jeho neprospech

odvolacím, ani dovolacím súdom, alebo súdom konajúcim o návrhu na povolenie obnovy konania vychádzajúc zo zásady zákazu reformatio in peius (najmä § 322 ods. 3, 327 ods. 2, 391 ods.2, § 405 písm. b/ Tr. por.).

Krajský súd preto, obdobne ako sťažovatelia, je názoru, vychádzajúc z ust. § 353 ods. 8 Tr. por. pri skúmaní súbehu, resp. recidívy spáchaných trestných činov a trestnoprávných následkov s tým spojených, že trestný rozkaz má povahu odsudzujúceho rozsudku s účinkami spojenými s vyhlásením rozsudku okamihom doručenia obvinenému iba za predpokladu, že tento trestný rozkaz nadobudne neskôr právoplatnosť. Takýto trestný rozkaz je potom vykonateľný, vytvára prekážku rei iudicate, odsúdenie sa zapisuje do registra trestov a jeho zmenu možno dosiahnuť už iba prostredníctvom mimoriadnych opravných prostriedkov, uložením súhrnného alebo spoločného trestu alebo prostredníctvom nálezů ústavného súdu.

Prvostupňový súd podľa názoru krajského súdu taktiež správne nevyhodnotil, že nemožno brať do úvahy poľahčujúcu okolnosť na strane obvineného podľa § 36 písm. l) Tr. zák. - priznanie sa a úprimná ľútosť k spáchanému činu. Obvinený má ústavné právo v priebehu trestného konania právo brániť sa spôsobom, aký uzná za vhodný (najmä vypovedať, alebo nevypovedať). Z týchto dôvodov nemožno obranu spočívajúcu v uplatňovaní jeho ústavných práv bez ďalšieho vyhodnocovať v jeho neprospech. Ak sa obvinený v rámci konania o dohode o vine a treste priznal ku skutku a úprimne ho oľutoval, ako to vyvodil prokurátor bezprostredne konajúci s obvineným v rámci konania o dohode o vine a treste nemôže spravidla okresný súd iba na základe písomných podkladov v spise ustáliť, že ľútosť obvineného nebola úprimná. V takomto postupe a následných záveroch totiž absentuje najmä použitie zásady bezprostrednosti, ktorá v podstate znamená, že súd má rozhodovať na základe bezprostredného dojmu z konania pred ním vykonaného, čo možno v prejednávanej veci dosiahnuť na vykonanom verejnom zasadnutí za účasti obvineného.

V ďalšom konaní bude tiež potrebné uvažovať, či u obvineného neexistuje aj poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák. - napomáhanie príslušným orgánom pri objasňovaní trestnej činnosti a zároveň priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. - spáchanie viacerých trestných činov. Tieto skutočnosti však možno objasniť a strany môžu o nich rokovať v rámci konania o dohode o vine a treste aj na nariadenom verejnom zasadnutí okresného súdu.

S ohľadom na uvedené krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.